

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
28. června Léta Páně 2026

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 7-8

ČERVENEC-SRPEN

Prázdninové číslo

farního časopisu může posloužit k určitému bilancování, proto listuji čísly Vinice publikovanými v uplynulém pastoračním roce. Mám radost obzvlášť z toho, že se nám dařilo zařazovat rozhovory s lidmi zapojenými do běhu farnosti: s naším panem farářem, členy pastorační rady, plesovým týmem, dokonce jsme otiskli i rozhovor redakční rady se sebou samou. Ve třech jarních číslech jsme vám též představili skupinky lidí, s nimiž jsme prožívali jejich křest, bířmování a první svatě přijímání.

V uplynulém pastoračním roce jsme toho však prožili mnohem více: další

sérii Zimních večerů u sv. Václava, setkávání nad otázkami naší víry, každoroční výlet farnosti, tentokrát do Plzně a Starého Plzeňce, Tělesnou obnovu v Horním Poříčí... Přehled budoucích akcí vždy uvádíme v sekci Pozvání, jenže jen málokdy se poté objeví v sekci Ohlédnutí. Přitom je to podstatná role, kterou by farní časopis měl hrát, totiž být i jakousi kronikou našeho společenství. Vyhlížíme někoho, kdo by se toho systematicky ujal, a třeba i něčeho dalšího. Podobně nám v tomto čísle Vinice hlásí naši zpěváci, že potřebují posily. Dočkáme se? *MiM*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Setkání pastorační a ekonomické rady

Červnové společné zasedání pastorační a ekonomické rady proběhlo v úterý 23. 6., tedy až po uzávěrce tohoto čísla Vinice, přinášíme proto o něm jen stručnou zprávu.

Pokračovalo se s přípravami našich tradičních zářijových akcí, tedy farního dne a svatováclavského průvodu. Podrobnosti k oběma akcím budou sděleny v ohláškách a na webu farnosti koncem prázdnin a na začátku září. Dále byla diskutována podoba společenství našich

mládežníků. Záměrem je rozšířit tuto skupinku a přizvat do ní další mladé lidi ve farnosti ve věku přibližně 15 – 20 let. Skupinka jejich rodičů oslovila několik osob, které by se mohly zapojit do formování tohoto společenství. Tito mladí lidé se přes léto domluví, jak by mohlo společenství dospívajících od podzimu fungovat a kdo a jakou formou by je mohl doprovázet.

Příští setkání Pastorační rady bude v úterý 1. 9. 2026 v 19.00 na faře.

VF

Chrámový sbor – výzva

Milí farníci, hledá se nový/á sbormistr/yně chrámového sboru u sv. Václava ve Vršovicích i zpěváci do všech hlasů. V uplynulé sezoně se nám dařilo – i přes velmi malý počet zpěváků – doprovázet hudbou a zpěvem liturgii myslím celkem důstojně. Ovšem k provedení České mše vánoční J. J. Ryby tradičně při Půlnoční bohoslužbě je nutné vždy sehnat výpomoc z jiných sborů. Máme v poslední době skvělého dirigenta, který se již těší na další spolupráci – a možná nejen o Vánocích.

Ke zkouškám se scházíme každou středu v 19 hod. v sále kostela. Snažíme se zpívat každou neděli při mši sv. v 8.30 a dvakrát v měsíci i v 10.30 (k Mešním zpěvům nebo Kancionálu i různé skladby, Taizé zpěvy – jak se domluvíme a dle možností zpěváků se sejdeme).

Prosím přijďte, nebo se porozhlédněte ve svém okolí – těšíme se na zpěváky do všech hlasů a na nového sbormistra.

Děkujeme!

Olga Polanská, vedoucí sboru

Kontakt: +420 604 208 771,
olga.polanska@seznam.cz

Schola od sv. Václava zve nové členy

S příchodem nového školního roku se po prázdninové pauze opět sejdem ke společnému zpívání a hraní při nedělních bohoslužbách a rádi mezi sebou přivítáme nové členy.

Není důležité, zda máte dlouholeté zkušenosti, nebo si jen rádi zazpíváte, důležitá je chuť se zapojit a být pravidelně součástí našeho společenství.

Hrajeme vždy druhou neděli v měsíci mimo prázdniny, zkoušky začíná-

jí před začátkem bohoslužby od 9.00 hodin v sále kostela svatého Václava, po bohoslužbě následuje společný oběd a odpolední soustředění.

Těšíme se na Vás,

Schola od sv. Václava

Kontakt: ondraskoch@seznam.cz

Zkušenosti s péčí o květiny u sv. Václava

Letos na jaře převzala péči o květiny v kostele sv. Václava nová skupinka. Při této příležitosti jsme požádali Lídu Müllerovou a Marcelu Neradovou, které tuto službu dlouhé roky vykonávaly, aby se s námi podělily o svoje vzpomínky, a držíme palce těm, které se této činnosti ujalý.

O květinovou výzdobu v kostele sv. Václava se před námi řadu let starala Vlasta Kvášová. Musela však odejít mimo Prahu za prací. Mně navrhl syn Míla Müller, abych se ujala květinové výzdoby, vždyť jsem zahradnice. Paní Neradová, která byla tehdy kostelnicí, se také ujala této práce. Já jsem ji pak dělala 15 let a paní Neradová ještě o 3 roky déle do letošních Velikonoc.

Ze začátku jsme upravovaly květiny jen během týdne a na neděli. Na Velikonoc a na slavnost sv. Václava přijížděla dělat květiny sestřička Václava Dudová, která to dělala již dříve, kdy se starala o květiny její rodná sestra Vlasta. Paní

Hedvice Vondruškové se líbila krásná výzdoba kostela, a proto ji napadlo tuto výzdobu finančně podporovat. Když k nám sestřička Václava již nemohla ze zdravotních důvodů jezdit, začaly jsme tuto práci dělat samy. Paní Neradová dělala s láskou velkou výzdobu.

V prvním roce, kdy jsme se o květiny staraly, nám vozila paní Marie z chaty v Hudlicích každou sobotu pojezdnu tašku kyttek. My jsme na ni čekaly před kostelem, až přijde z nádraží. Když se Marie odstěhovala do Hudlic, kytky již nebyly. To jsem nosila kytky ze zahrádky, nebo jsem chodila s paní Neradovou trhat zlatobýl na rumišti. Je krásně žlutý a rozzáří celý kostel. Paní Neradová chodila nakupovat kytky na tržiště, kde byly levnější. Snažily jsme se, aby kytky moc nestály.

Naše květinová činnost se rozšířila na děláni adventních věnců, zdobení kostela na křtiny, někdy i pohřby, narozeniny našich kněží, návštěvy biskupů. Když se chystala svatba, nevěsty si výzdobu

platily, někdy se jí i účastnily. Všechny tyto práce byly moc hezké, poznávaly jsme při ní naše farníky a vztah byl opravdu srdečný.

Vzpomínám na jeden pohřeb, který byl výjimečný a nezapomenutelný. Byl to pohřeb studentky z ekonomické školy v Heroldových sadech. Bylo to vlastně rozloučení. Přišlo velké množství studentů a studentek, pan ředitel, učitelé. Všichni v černém oblečení s bílou růží. Kostel byl plný. Všichni se na závěr poklonili u obrázku studentky a položili bílou růži. Celou dobu obřadu bylo v kostele naprosté ticho a bylo to velice důstojné. Po obřadu šli účastníci před školu a společně zasadili strom.

Abychom nekončily smutně, tak uvedu jednu příhodu. Jedna maminka

si u nás objednala výzdobu kostela na křest dítěte, a to ještě dříve, než se narodilo. Volala z porodnice, že se maličké již brzo narodí, tak se chtěla ujistit, že jsme domluveny na výzdobu na křtiny. Bylo to roztomilé. S paní Neradovou jsme jí potom na křtiny krásně kostel vyzdobily.

Na závěr bychom rády popřály našim budoucím aranžérkám květin, aby se jim práce s květinami líbila a rády ji dělaly. Jistě zažijí hodně krásných chvil.

Lída Müllerová a Marcela Neradová

*Za přepsání rozhovoru redakce děkuje
Mílovi Müllerovi staršímu.*

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

Nacházet Boha úplně ve všem

Ještě než se budeme věnovat této myšlence, připomeňme si doplnění minulého rozjímání o Svaté Trojici, jak často ji jmenujeme: v pozdravu při znamení kříže, v liturgickém chvalozpěvu Sláva na výsostech Bohu, ve vyznání víry, v písni Hospodine všech věcí Pane (kancionál 514), v závěrečném požehnání... Snažme se o soustředění na tato slova, nejen je mechanicky odříkávat.

Jak nacházet Boha ve svém životě? Jak rozumět jeho dotekům?

Především si připomeňme, že Bůh není od nikoho z nás daleko. Neboť v něm žijeme, hýbáme se a jsme (Skutky 17,27n.). Dříve, než ho začneme hledat, už nás nalezl on a čeká, že se k němu obrátíme. Stačí „jen“ otevřít oči a uši, udělat v sobě místo pro jeho světlo a pozorně vnímat.

Inspiraci pro zamyšlení jsem našla u P. Jana Regnera SJ v příloze Perspektivy Katolického týdeníku květen 2022. Jan Regner působí v Brně v duchovní správě jezuitského kostela a jako studentský kaplan, dříve u kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze a pak v Olomouci.

Svatý Augustin říká, že je nám Bůh blíže než naše vlastní srdce. Někdy máme za to, že k nalezení Boha musíme vystoupat do výšin či ponořit se do hlubin, vydat se na dlouhé cesty. Ve skutečnosti už dávno sedí před naším prahem. Možná jen potřebujeme ostrůvky ticha uprostřed shonu všedního dne. Možná je dnes v duchovním životě

víc než kdy dříve důležité umění odpovídat a naučit se tak čelit dnešní mentalitě výkonu a měřitelného úspěchu. Potřebujeme se občas zastavit, abychom rozpoznali, odkud kam to vlastně pádíme, abychom zakusili Boha... Teprve až necháme zmlknout své nenasytné ego, které stále žadoní o pozornost, přeladíme se na Boží vlny a **budeme schopni najít Boha úplně ve všem.**

V evangeliích vstupuje Ježíš do života lidí v různých situacích tam, kde právě jsou i ve svých problematických vztazích (např. Samaritánka, Matouš). Je to zvláštní paradox křesťanského života. Ve chvíli, kdy si uvědomujeme svou slabost a křehkost, dokážeme pokorně ustoupit do pozadí a nechat Boha, aby v nás konal své velké dílo. Boží milost jako by se nejlépe projevovala právě tam, kde si jasně uvědomujeme svoje limity, kde narážíme na své hranice. Naopak „zatvrzelá spravedlnost“ vede často k tomu, že Boha nepotřebujeme a vystačíme si sami. Bůh pak většinou trpělivě čeká. Teprve když nás život přivede do situace, kdy sami jasně vidíme své obnažené zraněné lidství, jsme ochotni přijmout dotyk uzdravující moci Pána našich životních příběhů.

Doteky Boží přítomnosti mají věst především k pravdivému poznání o sobě, k autentickému životu. Už nám nebude tolik záležet na tom, jak vypadáme před lidmi, ale jací opravdu jsme před Bohem. Takový stav duše nám přináší velkou míru svobody. Člověk,

který zůstává jen pod Božím pohledem, se naopak může uvolnit: brzy prožije, že na něj Hospodin shlíží s laskavostí, porozuměním a shovívavostí. Takový člověk se nemusí stále zabývat sám sebou, stačí mu vědomě zůstávat v laskavé Boží přítomnosti.

Zároveň je třeba si uvědomit, že Boží přítomnost nezažíváme vždy stejně intenzivně. Duchovní život má své světlé a temné chvíle, své vzlety a pády. Někdy si to zaviníme sami tím, že své nitro zanášíme zbytečnostími a nenecháváme pro Boha místo.

(Rada mladým - odpojit občas internet, vypnout na chvíli mobily, tablety a notebooky, jít do přírody, rozhlédnout se kolem a prožít klid a vděčnost za dary, které je obklopují.)

Někdy také Bůh mlčí, aby nám dal lekci, nebo aby třibil naši důvěru. Takovou duchovní neútěchou, ba i nocí víry, musíme občas projít. Pomáhá nám očistit se od falešných představ o duchovním životě, posouvá nás na naší cestě dopředu, vytváří prostor pro naše zrání.

Jednou z pastí duchovního života je, že si ho ritualizujeme účastí na svátostech a dodržováním náboženských

pravidel si potvrzujeme svou víru. Ale nemusíme zakoušet živé Boží působení ve svém životě. Co s tím? Rituály jsou velmi důležité, mají v našem životě svoje místo. Ale samozřejmě se nám stává, že i nejušlechtlejší úkony, které stále opakujeme, začneme dělat automaticky, stanou se pro nás rutinou. Totéž se může stát i upřímně věřícímu: duchovní život se mu zredukuje na soubor vyprázdněných náboženských úkonů. Je to stálý zápas. Potřebujeme především pokoru, vždyť všechno je dar, dokonce i naše cesta k Bohu.

Závěrem bych ráda připomněla úvahu Kateřiny Lachmanové (z Vinice 2024/7-8) nad výrokem laické karmelitánské sestry Madeleine Debrelové: „Můj Bože, jsi-li všude, jak to, že já jsem tak často někde jinde?“

Je to neustálý zápas. I když neumíme s Bohem stále zůstávat, je možné naučit se k němu co nejčastěji vracet v podobě krátkých modliteb „střelných“ - proseb nebo díkůvzdání pro určité situace našeho života.

Jana Gottwaldová

Výkop

Dvě diagnózy stavu lidstva stanovil Ježíš v úryvku evangelia, který jsme slyšeli v neděli 14. června. Použil k tomu dva obrazy: vyčerpané ovce bez pastýře a bohatá úroda, kterou ale nemá kdo sklídit (Mt 9,36 - 10,8).

Pastýř dává směr a chrání před predátory. Bez pastýře ztrácíme orientaci, honíme se roztržitě za tím či oním a necháme si kdekým nahánět strach.

Výsledkem je vysílení, skleslost, mdlouba, slabost. V takovém stavu jsme zralí pro dobrou zprávu - evangelium. Nesklizená úroda shnije, přijde nazmar. Dělníků-ženců je málo, nestíhají. Žeň je hojná - svět je zralý pro uzdravující zprávu evangelia.

Proč Ježíš poslal na svou žeň jen 12 dělníků? Dvanáct apoštolů odpovídá dvanácti kmenům Izraele, jsou tedy

obrazem nového Izraele, jímž je celá církev. Dělníci jsme my všichni!

O některých apoštolech víme hodně podrobností, o jiných skoro nic. Jejich jména a přízviska mohou napovědět, kým byli. Každopádně šlo o pestrou skupinu, dost se od sebe lišili. Máme tu např. spořádané živnostníky (rybáři), lidi cizího původu (řecky znějící jména Filip a Bartoloměj), zbohatlého kolaboranta (celník Matouš), povstalec (Šimon Kananej-zélóta) a dost možná i teroristu (Jidáš Iškarriot-sikarius). Jsou zde vyjmenováni ve dvojicích, někteří podle příbuznosti, jiní zřejmě podle jisté podobnosti. Tušíme v tom záměr, aby oslovili celé spektrum tehdejší izraelské společnosti, k níž jsou v tuto chvíli poslání. (Poslání ke všem národům přijde až později, v závěru evangelia.)

Být vyslán Pánem, to zní vznešeně. Je tu ale použito sloveso *ekballein*, dosl. vypudit či vykopnout. Tentýž výraz je zde použit pro vymítání nečistých duchů. Necháme se konečně i my vykopnout k práci na Pánově žni?

Úkol apoštolů můžeme shrnout jedním slovem: uzdravovat. Na leccos dnes máme medicínu. Ale jsou tu jiné (smrtné) nemoci či démoni: např. rozdělená společnost, malomyslnost mnohých

Úplnost

Důvěra, laskavost, dobrá vůle... Jsou to křesťanské postoje? Jistě, vidíme je na Ježíšovi a snažíme se ho v nich následovat. Potíž ale je, že často zapomínáme, že Ježíš nás vybízí k dokonalosti, možná lépe přeloženo k úplnosti, chcete-li komplexnosti (buďte dokonalí/úplní/komplexní, jako je dokonalý/úplný/

mladých lidí, samota a opuštěnost starých, strach, nacionalismus... Máme dokonce křísit mrtvé. Pokud bychom to chápali doslova, nezbylo by než ptát se, proč to nefunguje. Ale kolik lidí je dnes degradováno na mrtvý stroj, když se po nich požaduje především výkon.

Aby byl člověk platným dělníkem na Pánově žni, měl by sdílet jeho motiv: Když viděl zástupy, bylo mu jich líto. Je zde užito slovo *splanchnizesthai*, které by se asi nejvýstižněji dalo přeložit, že se mu lítostí sevřelo nitro. Ježíš je stavem zástupů tak zasažen a otřesen, že se mu udělá fyzicky špatně. Podobně otřeseného ho vidíme i jinde, většinou při setkání s nemocnými nebo nad Lazarovým hrobem (Jan 11,33). Právě tam je užito jiné slovo (*embrimaomaj*), které má v sobě i příměs hněvu, rozčilení: byl hluboce rozechvěn, hluboce pohnut, rozhorlen. Ježíšův soucit s námi tedy není nějaké sentimentální dojetí, žádný nasládlý kýč.

Je něco, co ve mně dokáže vyvolat takový hluboký soucit? Co mnou otře-se? Co to je? Mám-li smýšlení Kristovo, měla by to být nouze druhých, ne jejich odlišnost.

Jan Rückl

komplexní váš Otec; Mt 5,48). Kam mířím?

Při listování minulými čísly Vinice jsem se zamýšlel i nad tématy, která jsem si vám dovolil předkládat v úvodních. Objevuje se mezi nimi jedno, které bych chtěl ještě více zdůraznit, a to je téma zneužívání. Ve společnosti

toto téma silně rezonuje, a letos tomu tak bylo snad ještě více v souvislosti s jistým panem Epsteinem. Také církev si již prošla vlnou poznání, že nejrůznější formy zneužívání se nevyhýbají ani nám. Přijde mi však, že to pořád vnímáme jako pro nás velmi vzdálené téma, které se nás nedotýká. Stále dokola se povzbuzujeme k důvěře, laskavosti, dobré vůli... ale bojíme se nahlas mluvit o tom, že je potřeba doplnit je ještě něčím dalším.

Nechci mluvit obecně. Před několika lety jsem o velikonoční neděli odcházel z kostela s radostí z Kristova vzkříšení, když vtom u mě zastavilo auto. Muž, žena, dítě, prázdná nádrž. Prý cizinci, ocitli se bez prostředků, potřebují se dostat domů do Německa... Potřebují hotovost, nabídku „zlatých“ šperků na výměnu odmítám. Podle šablony, kterou jsem měl v hlavě nastavenou, totiž nedávat peníze, ale to, co dotýčný potřebuje, jsem se s nimi vydal na benzínku. V době covidových opatření jsem vlezl do auta, kde dva z těch tří neměli ani roušku. Zvláštní věc: vlastně jsem věděl, že je to celé podvod, že navštívenka toho pána je falešná atd., ale přesto jsem jim nádrž natankoval a nakonec jim ještě přidal „kapesné na cestu“. Ano, byl to podvod, a navíc jsem pak celý velikonoční oktáv prožil ve strachu, že mezi své blízké přinesu nákazu, se kterou jsme už měli svoje zkušenosti. Snad jediné, co mě na této historce zpětně těší, je skutečnost, že bez svítícího „hladového oka“ svého auta nemohl dotýčný pán tahat peníze z dalších důvěřivců a kazit jim Velikonoce.

Na první pohled to může vypadat, že jsem se zachoval podle Ježíšových výzev v evangeliu (a tomu, kdo by se s tebou

chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť, viz Mt 5,40), jenže já vím, že jsem se zachoval jako blbec. Bůh nás zve k tomu ujmát se sirotků a vdov, tedy potřebných, nikoli loupežníků žijících z nadbytku nakradeného kvůli naší naivitě. Proto jsem se letos rozhodl narušit vaši velikonoční pohodu úvodníkem o Beránkovi s připomenutím Ježíšových slov, že nás posílá jako ovce mezi vlky (Mt 10,16). A po nedávné zprávě o zneužívání přímo na pražském arcibiskupství, která mě silně zasáhla, chci dodat to, že vlci se rádi převlékají za rádoby důvěryhodné osoby. V prostředí církve je pro takového vlka lákavé převléci se do kleriky... Jsem přesvědčen, že velká většina duchovních jsou poctiví služebníci našeho Pána, ale to bohužel neznamená, že vlci v klerice neexistují. A jak se stádo vlkovi brání? Drží pospolu, protože vlk si nejvíc troufá na osamělé a slabé. Je dobré o tom vědět a učit to i naše děti, seniory, osamělé mezi námi. Opatrujte se.

MiM

OHLÉDNUTÍ

Setkávání s Bibli v ruce

Již dva roky na faře probíhá každou středu kurz biblistiky - Setkávání s Bibli v ruce. Schůzky vede Pavla Edita Hercíková, zkušená biblistka. Studovala biblistiku pět roků v Izraeli. Zná tudíž nejen historické, ekonomické a geografické reálie židovského národa ve starověku, ale i současnou situaci v dnešním Izraeli. Schůzky vždy začínají krátkou modlitbou. Pavla Edita vybere biblickou knihu, ze které budeme číst, příslušnou kapitolu a určité verše. Vybraný text nejdříve nahlas přečteme. Následujících 10 až 15 minut si každý potichu znovu pročítá daný text a rozmýšlí nad ním. Poté přichází na řadu diskuse, kterou moderuje Pavla Edita. Sdělujeme si navzájem, co nás zaujalo, co oslovuje naše srdce a mysl, čemu nerozumíme. Každý může vyjádřit své názory, nikdo se nemusí obávat, že jeho názor bude označen jako nesprávný. Při naslouchání jeden druhému zjišťujeme, že k nám někdy promlouvá Bůh skrze

jiného člověka. Pavla Edita svými odbornými znalostmi a pedagogickými schopnostmi nám pomáhá daný text pochopit. Někdy nás navede k další místům v Bibli, která se vztahují k probíranému textu. Velkou část pozornosti rovněž věnuje biblické symbolice a teologickým otázkám. Každá schůzka je opět ukončena modlitbou. Společná četba Bible také způsobila, že jsme začali úplně jinak vnímat jeden druhého. Všímáme si druhých a jsme si navzájem oporou. Máme velké štěstí, že v naší farnosti je někdo, kdo má potřebné znalosti a zkušenosti a zároveň ochotu vést kurz biblistiky. Děkuji Pavle Editě Hercíkové, že nám věnuje svůj čas a energii. Jen je škoda, že tohoto daru využívá jen málo lidí z farnosti. Rádi přivítáme další.

Eva P., účastnice kurzu biblistiky

Výlet seniorů

Farní charita uspořádala v červnu výlet pro seniory. Bylo nás 30 a vydali jsme se autobusem na poutní místo Hrádek u Vlašimi. Tam jsme navštívili poutní kostel Panny Marie, kde nás přivítal místní farář Jiří Ptáček z Kongregace kněží Mariánů. Vysvětlil nám historii Hrádku, která je spjatá s uctíváním omilostněné gotické sochy Panny Marie Hrádecké, kterou pro nás vyndal

i z trezoru, abychom si ji mohli prohlédnout. Pak jsme se vydali k místu, kde se nachází mariánská studánka v lese s kapličkou, kam se chodí osvěžovat poutníci.

Poté jsme odjeli do Vlašimi a našim dalším cílem byla zámecká restaurace U Blanických rytířů, kde jsme poobědvali a nabyli nových sil. Po obědě nás čekal v kostele sv. Jiljí kněz a muzikant

s velkým srdcem Jaroslav Konečný, který je majitelem několika desítek hudebních nástrojů a jeho specialitou je hoboj. Také nám na některé z nich zahrál a vyprávěl o svých začátcích. Po prohlídce kostela jsme navštívili místní faru, kde pro nás připravili občerstvení s kávou. A zároveň s námi strávil v družném hovoru i celé odpoledne. Před odjezdem do Prahy jsme se zúčastnili mše svaté, kterou celebroidal. Po ní se s námi rozloučil a poděkoval za příjemně strávený den s námi.

Na závěr bych rád poděkoval naší farní charitě, která větší část nákladů financovala, a její ředitelce Hance Kučerové Rechnerové, která vše zařídila.

P.Š.

P O Z V Á N Í *na léto a podzim*

Od neděle **28. června** do neděle **30. srpna** platí **prázdninový pořad bohoslužeb**, viz poslední stranu Vinice. V tomto období se bude po nedělních bohoslužbách konat **farní kafe**, avšak pouze v případě, že ho někdo vezme na starost. Zapisujte se prosím do tabulky s rozpisem nedělí, kterou najdete v kostele sv. Václava na stole vzadu za lavicemi.

Ve dnech **2. až 9. srpna** se uskuteční **farní tábor** pro děti v Zásmukách.

V neděli **20. září** proběhne **Farní den**, slavit budeme společně jednu mši svatou od 10.00 v kostele sv. Václava.

V pondělí **28. září** je **slavnost sv. Václava**, kterou oslavíme mší svatou od 10.00 v jemu zasvěceném kostele. Navečer se pak uskuteční tradiční **Svatováclavský**

průvod, v jehož čele pojede sv. Václav na koni. Průvod vyrazí v 17.00 od kostela sv. Mikuláše ke kostelu sv. Václava, kde proběhne tematický program: zpívání Svatováclavského chorálu, čtení legendy o sv. Václavu a další akce.

Příští **setkání nad otázkami naší víry** proběhne v neděli **4. října** od 19 hodin v sálu u kostela sv. Václava. Téma zatím není stanoveno, bude zvoleno podle zájmu účastníků.

Duchovní obnova pro manželské páry ve Štětkni se letos uskuteční ve dnech **14. - 17. listopadu** s možností příjezdu již předchozí den večer. Bližší informace budou oznámeny na začátku průběhu podzimu.

Pořad bohoslužeb od 28. června do 30. srpna

neděle	9.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Pořad bohoslužeb od 1. září

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	9.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svatost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise)

obstarává Věra Fritzová

☎ 725 561 709

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

☎ 607 084 855

✉ farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

✉ pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

✉ yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

✉ kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Neprodejné, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího dvojčísla je plánováno na 13. září 2026, příspěvky dodejte nejpozději do pátku 4. září. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM). Další autoři: Věra Fritzová (VF), Jana Gottwaldová, Hana Kučerová Rechnerová, Jan Rückl, Pavel Šach. Korektura: Alena Líškay Králíková. Sazba: Marcel Kukuczka.